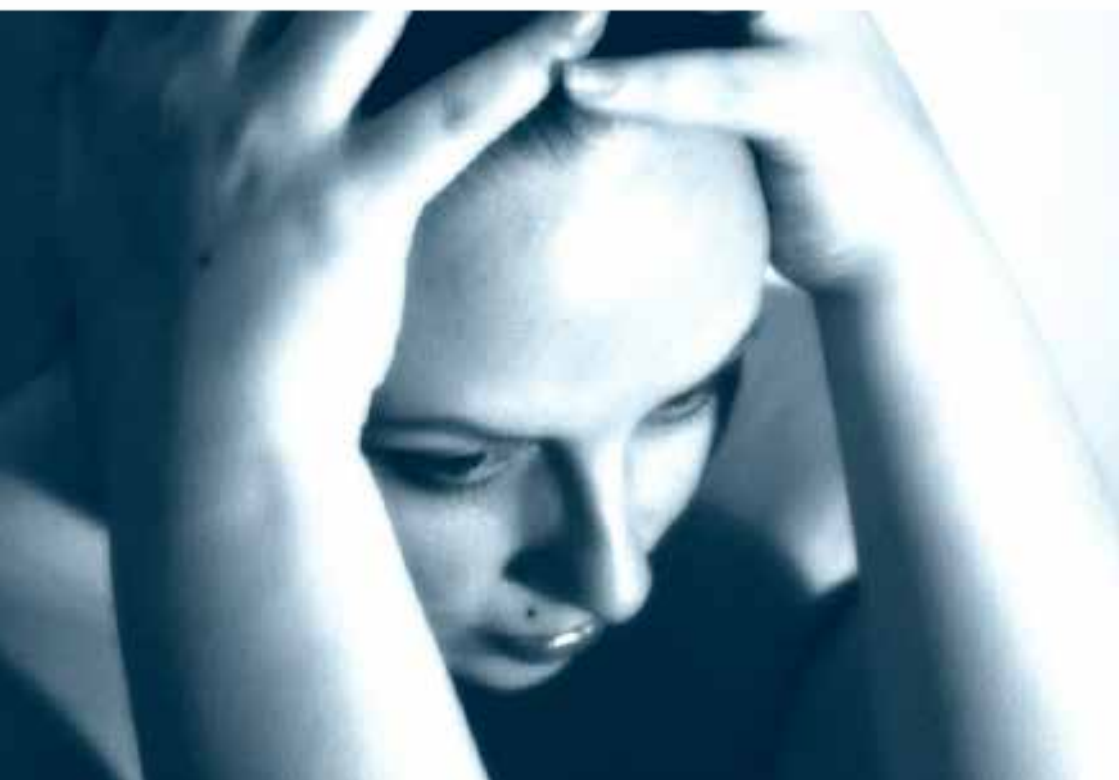

ULTIMA ESPERANZA FÖRLAG

Julia Jung

Kvinnorna i **Allys** hus

ISBN: 978-91-980510-0-1

**© Julia Jung och Ultima Esperanza Förlag
Stockholm 2012**

**Utgivare: Ultima Esperanza Förlag
ultimaesperanzabooks@gmail.com**

**Foto omslagets I:a sida:
Jeff Ellis - banjophotography.com**

Come on come on
Shed the skin that's held you in
Ya, held you far too long

How bad could it be
If you should lose yourself in me
Now how bad could it be

K.D.LANG

1

DECEMBER 2010

Taxin håller hög fart på den gropiga motorvägen. Jag kommer att vara på flygplatsen i mycket god tid. Bilens luftkonditionering blåser isvindar över mej fastän jag sitter i baksätet. Utanför rutorna är det däremot nära 40 grader varmt. Trots att det är sent på eftermiddagen är trafiken gles. Det är söndag. På ett stort grönt fält som vi susar förbi är det fullt med folk, familjer sitter i gräset, barn springer efter en boll, jag ser en konstgjord sjö, det sitter människor i roddbåtar.

Chauffören har gjort några försök att få igång ett samtal medan vi ännu körde inne på stadsgatorna. Han ville veta vad jag tycker om stan, om jag har några favoritplatser, vart jag är på väg. Mina svar var enstaviga, dels förstår jag inte allt han säger så bra trots mina nästan två år med det här språket, dels är jag inte sugen på att prata. Det är med blandade känslor och tunga tankar som jag reser härifrån.

Ur bilens skrälliga högtalare strömmar latinopopen som chauffören föredrog när han märkte hur trist hans passagerare är. Framme vid flygplatsen kör han mej genast till rätt terminal – utrikes. Att kliva ur bilen är som att kliva in i en bastu. Han hjälper mej att lyfta ut den tunga väskan med allt jag äger. Jag betalar honom med 50-dollarsedeln som jag fick av Allys när vi skiljdes. Jag får växel tillbaka. Det är mina sista pengar.

Efter ett år och elva månader är jag på väg hem.

Jag köar till incheckningen, blir av med väskan, betalar flygplatsskatten, köar igen, visar passet och kan glida in i den svala konstgjorda världen som är den internationella flygplatsens avgångshall. Det är tre timmar till mitt plan till Europa ska gå. Jag slår mej ned i en av barerna och beställer kaffe och mineralvatten. Det räcker pengarna till. Det är snart jul och kvinnorna som serverar har röda luvor.

Jag dricker lite av vattnet och rör i kaffet. Tankarna far. Borde väl oroa mej för hur det ska bli när jag kommer hem. Vad jag ska leva av? Var ska jag bo? Men hela tiden tänker jag i stället – hur kunde det sluta så här?

Det är precis ett år sedan jag flyttade in hos Allys och de andra. Miss Allys som hon vill att vi kallar henne. Fast för mej är hon bara Allys och jag tror inte att någon av systrarna är så mycket mera högaktningfulla.

Men hur hamnade jag där, i Allys hus på Nicaraguagatan? Hur kom jag in under hennes vingar?

Längre bort på bardisken står två plastgranar, en silvrig och en som glittrar i blått. Min blick söker sej ideligen till de små konstgjorda träden. Plötsligt märker jag att de har blivit suddiga, att de blänker och skimrar bara mer och mer.

Men det är mina ögon som är fyllda av tårar. Ja, jag kan inte hejda det, jag sitter där i flygplatsbaren och gråter stilla medan jag lyssnar på utropen om avgångarna mot världens alla destinationer.

2

MAJ 2010

En kväll kommer jag sent från stan. Det första jag hör när jag öppnar ytterdörren är Troopers röst. Hon är tillbaka! Jag blir alldeles varm.

Hon och Allys pratar upprört. Allys grälar på Trooper för att hon inte hörts av.

Det är sex veckor sedan hon bara försvann utan ett ord. Enda livstecknet var Valentinkorten som hon skickade – fastän det var månader sedan Alla hjärtans dag. Ett till Allys och ett till mej.

Vi har försökt nå henne på mobilen. Jag har mailat. Men inget svar. Jag har varit på hennes jobb. Där var dom var lika ovetande.

Jag har klandrat mej själv. Ur Troopers synvinkel hade jag blivit en gökunge i Allys hus. Hon kunde inte heller ha mej för sej själv som hon ville längre. Inte som tidigare.

Hon hade grälat med Allys också. Så vart hon arg och gav sej av.

Allys sa att det var hennes fel, att jag inte hade med saken att göra, det var helt och hållet deras relation som krisat ihop.

De hade varit tillsammans i mer än fyra år. Trooper var med när Allys köpte huset och ingick redan i den första familjen. Trots hennes heta temperament och ständiga utbrott så är hon den som Allys lutat sej mot när det varit något viktigt på gång.

Jag har också saknat Trooper mycket även om vi så gott som la av med sexten när jag flyttade in här. Allys har bestämda åsikter.

Jag går uppför trappan och tittar in i salongen.

– Kom in Yulia! ropar Allys.

– Åh Trooper, stammar jag när jag stiger in i rummet och ser henne.

Hon är klädd i mörkgrön topp och röda jeans. Det korta svarta håret glänsar lite med en ny rödaktig ton. Den smala kroppen ser spänstigare ut än senast.

Hon har satt på sig fem blanka armband av olika bredd. Trooper älskar armband och halsband.

Jag går fram och kramar om dem i tur och ordning. Allys först.

Sen nickar Allys åt Trooper.

– Hon har suttit i fängelse säger hon, börjar Allys

– Jag har suttit inne, säger Trooper.

– Va! För vadå? undrar jag.

– Det var lite papper i firman som inte var i ordning, säger hon.

Jag är övertygad om att hon ljuger men just nu bryr jag mej inte. Jag är så glad åt att se henne. Jag säger att hon ser strålande ut.

– Har gått ner fem kilo i fängelset, säger hon.

Allys himlar med ögonen.

– Stannar du nu, undrar jag.

– Det kanske beror på dej, kära Yulia.

Jag säger att jag inte förstår.

– Jag undrar verkligen om ni vill att jag ska komma tillbaka, säger Trooper.

– Men herregud, säger jag. Trooper, jag vet precis vad det handlar om. Och jag vet att jag inte kan komma emellan dej och Allys. Aldrig. Aldrig. Det är jag som ska flytta ut. Genast.

Jag ser plötsligt ingen annan utväg.

– Allys, jag flyttar.

– Aldrig i livet, säger Allys.

– Då så. Jag sticker nu. Ajö med er, säger Trooper, och med ens är hon utanför dörren.

Då blir Allys arg:

– Ingen av er båda går någonstans! ryter hon. Kom ihåg att det är jag som bestämmer. Jag har tagit mej an er, hjälpt er, fött er, klätt er. Trooper, du går ingenstans. Och Yulia du stannar här. Nu får ni prata ut om hur ni ska ha det.

Allys ut genom dörren, tar Trooper i armen och knuffar omilt in henne i salongen igen och slänger igen dörren om oss.

Trooper tittar på mej och flinar.

– Hej Yu.

– Hej Troo, säger jag.

De är vårt vanliga sätt att hälsa.

– Jag är så glad att se dej, fortsätter jag.

Hon nickar.

Vi sitter tysta först. Ute är det mörkt. Inne är det också ganska mörkt, bara en golvlampa i hörnet sprider ett svagt ljus bort till oss.

– Du skulle inte bråka med Allys, säger jag efter en stund. Hon har verkligen längtat.

– Det märks då inte.

– Hon älskar dej. Hon har saknat dej så.

– Jag älskar dej.

– Och jag... jag älskar dej.

En lång paus. Jag ser Troopers fina profil mot det svaga lampskenet. Jag är nära att ta till lipen.

– Jag vill att du stannar Trooper.

– Vill du verkligen?

– Ja. Ja.

– Jag ska försöka.

– Försöka?

– Yulia, jag vill ju hem. Det är därför jag har kommit hit nu. Men jag vill att det ska va som förut.

Jag nickar. Det ska bli som förut.

Paus. Sen Trooper igen:

– Nu lever vi här. Som systrar.

– Ja, som systrar.

– När Allys ser på ja!

Jag reser mej och går fram till henne och slår armarna om henne. Jag kysser henne på kinderna och drar in doften från hennes hår.

Hon knuffar till mej lite. Ruskar mej i axlarna för att jag inte ska bli för sentimental.

– Var har du varit nånstans Trooper?

– Det sa jag ju. Jag har suttit inne.

– Det tror jag inte på. Du har varit med nån. Nån ny. Är det slut eller?

Hon tittar mej stint i ögonen och ger mej ett svagt leende. Nä, förresten, jag kanske inte vill veta.

– Du får berätta för Allys att vi är överens nu. Syster! säger hon.

Jag går och öppnar dörren och ropar på Allys. Jag får ropa två gånger innan hon svarar nerifrån trappan. Hon sitter i receptionen gissar jag.

– Vi har pratat nu, ropar jag nerför trappan.

Vi går ner Trooper och jag. Som jag trodde sitter Allys vid skrivbordet och ser upptagen ut.

– Hon stannar, säger jag.

– Jaha, säger Allys och låter den skarpa blicken vandra mellan Trooper och mej.

– Och jag stannar här också tills du kastar ut mej, säger jag.

– Här ska ingen kastas ut, säger Allys.

Jag andas ut. Slut på dramat för den här gången. Men det kommer nya.

– Jag måste sticka nu, säger Trooper. Ska vara borta klockan elva, säger hon.

– Är hon snygg? undrar Allys ironiskt.

– Jag har lovat hjälpa till och stå i en bar i San Tómas i natt, säger Trooper allvarligt. Men jag kommer hem sen, jag lovar.

Hon tar sin vita kappa och glider i väg. Vi hör ytterdörren öppnas och stängas.

Allys tittar milt på mej.

– Gå och sätt på te, säger hon.

Jag fixar i köket och sen sitter vi i salongen. Allys har med sej en bunt papper som hon går igenom med pennan i hand. Jag försöker hänga med i en film på teven. Det är en romantisk historia men den är dubbad till spanska så jag förstår inte allt. Vi dricker te.

Mina tankar far i olika riktningar. Jag tänker att jag borde ägna mej mer åt min uppsats. Jag tänker på Allys och vad hon tror nu om Trooper och mej.

Mest tänker jag på Trooper. Det blir till att hålla sej i skinnet nu. Inte titta för mycket på hennes fina ansikte eller smälta för en blick från de gnistrande mörkbruna ögonen. Men vad kommer Trooper att ta sej till? Hon måste verkligen också skärpa sej. Hon mer än nån annan.

Vi sitter kanske en timme. Allys är färdig och lägger ifrån sej pennan och bunten med papper. Hon tar fjärrkontrollen och knäpper av teven. Det kan hon gott göra för jag har inte fattat mycket i filmen ändå.

Hon lägger handen lätt på min axel och säger "Kom Yulia".

Vi släcker i salongen och går in till henne. Hon sätter sej på kanten av sin jättestora dubbelsäng, den är alldeles full av kuddar i olika rosa nyanser och med höga svängda stolpar som bär upp en pampig sänghimmel. Här bor vår drottning, miss Allys.

Hon tittar vänligt på mej.

Jag klär långsamt av mej framför henne. Vi har gjort det här många gånger de senaste veckorna. Jag vet hur hon vill ha det.

– Gud vad du är vacker, säger hon så.

När vi ligger i sängen undrar jag om hon egentligen tänker på Trooper. Så är det säkert.

Allys snusar mej i nacken och har lagt vänstra armen om mej och handen på min mage som hon brukar. Vi ligger så och stilla. Jag slumrar till en kort stund. Sen vaknar jag och lyssnar. Allys sover, jag hör hennes lugna andetag. Försiktigt lyfter jag bort hennes arm och stiger upp ur sängen, samlar ihop kläderna på golvet och smyger iväg.

Jag vill inte att Trooper ska hitta mej med Allys. Hon förstår säkert hur det ligger till men jag behöver ju inte skylta med det. Och nu har vi ju sagt att allt ska bli som förut. Hur nu det ska gå till?

Jag stannar en stund i loftgången på väg till mitt rum. Det är fortfarande mörkt ute. Det går inte att se den lilla gården nedanför på husets baksida. Men det blänker i fönsterrutorna. Himlen är full av stjärnor. Jag står stilla och försöker hitta en stjärnbild som jag känner igen. Som vanligt ser jag ingen. Det här är inte min himmel, den som är långt, långt borta.

Mitt rum ligger längst ut i loftgången och den svala nattluften är så skön mot min bara kropp. Jag går in och lägger mej.

Men somna kan jag inte. Jag är uppfylld av Troopers återkomst. Och vad den betyder. Sedan jag kom hit till huset har jag varit nån sorts hembiträde åt Allys. Städad, gjort frukost. Hjälpt till med bed & breakfast-gästerna när vi har haft några. Jag är ju den som kommit senast in i familjen av oss fyra ”systrar” – så vill Allys se oss. Kanske har jag inte ens varit en riktigt fullvärdig familjemedlem. Men den senaste tiden, sen Trooper försvann, har jag ofta varit med Allys om nätterna.

Inte så att jag försökt ställa mej in. Det är Allys som tagit mej till sej. På ett nytt sätt. Hon bestämmer och jag lyder. Så är ordningen här och den är jag fullt nöjd med.

Men det är som en ersättare för Trooper som hon har valt mej för sina ensamma stunder. Det är jag fullt på det klara med. Och nu blir det tillbaka till den gamla ordningen? Ja, jag vill ju verkligen inte komma mellan Allys och Trooper. Men jag vill känna att jag betyder någonting, nåt mer än bara en städhjälp.

Jag borde kanske verkligen flytta ut.

Jag somnar ändå till slut, men det blir inte många timmars sömn förrän jag väcks av ljuset. Klockan är halv åtta.

Vi har inte haft några gäster i natt så det är ingen fara med frukosten. Jag drar på mej jeans och en t-shirt och går ned till köket.

Där står Trooper och mixar en fruktdrink. Det doftar kaffe. Jag frågar om hon har sovit.

– Sömn är för er andra, tycker hon glatt.

Och så berättar hon att baren hon jobbat på, där hon är flyktigt bekant med ägaren, har haft polisbesök på morgonen. De ville ha pengar, annars skulle de sätta åt ägaren för knarkinnehav.

– Vi fick stänga. Kom hem för en halvtimme sen. Sover Allys?

– Det tror jag väl, säger jag.

– Jag tror jag går upp till henne ett tag innan jag går till mina bilar. Blir du hemma idag?

– Jag ska väl städa och så kommer det nattgäster så jag måste bädda upp i gårdsrummen.

Trooper sveper sin fruktdrink och ger sig uppför trappan. I förbifarten smeker hon mej lätt över kinden.

Jag plockar i köket, tar fram frukt och bröd och ost och så Allys yoghurt med noll procent fett. Trooper har lämnat lite kaffe och jag tar en kopp och äter ett par kex. Kimi bör komma ner när som helst, hon ska till jobbet som vanligt. Myra brukar komma samtidigt men hon är bortrest. Allys kommer alltid ned sist. Hon älskar att sova på morgonen. Men nu har hon ju Trooper hos sej så man vet inte.

Vi ska få gäster i tre av gårdsrummen som Allys hyr ut som bed & breakfast senare idag. Det är fredag och vi brukar få gäster när det är helg, men i resten av veckan är det sällan någon annan än vi själva som är här.

Jag går ut på gården och öppnar dörrarna till de små rummen för att börja med att vädra. Sedan går jag och hämtar lakan och handdukar och börjar bädda i ordning. Det ska ligga små tvålpaket på handfatet och chokladbitar på kudden. Senare ska jag gå till blomsterhandlaren och köpa de små nejlikorna som ska stå och se fräscha ut i en vas på bordet i varje rum.

När jag kommer tillbaka till frukostrummet sitter Kimi där. Liten och söt. Hon är japanska och heter egentligen Kimiko. Längre har hon bott i Kalifornien. Nu är hon värdinna i ett av Allys gallerier.

– Trooper är tillbaka, säger jag.
– Bra! ropar Kimi. Då blir det liv här hemma igen. Det har varit så tyst den senaste tiden.

– Hon är uppe hos Allys nu tror jag.

– Åh, vad Allys måste vara lycklig!

Kimi sitter med en tallrik frukt som jag har skurit i småbitar och hon har gjort sig en ostmacka. Jag häller upp lite av kaffet till henne.

– Vad ska du göra i helgen? undrar jag.

– Inget särskilt. Kan vi inte ha en fest. En fest för att Trooper är tillbaka och alla är här igen.

– Det kommer gäster i kväll så det får bli en snäll fest, säger jag men jag tycker det är en bra idé. Och Myra kommer tillbaka i kväll så vi kan verkligen vara hemma allesammans. Ja, med Trooper vet man ju inte förstås, men jag tänker att jag ska tala med både henne och Allys och övertyga dom, särskilt Trooper.

Kimi går iväg för att klä sej och åka till jobbet. Galleriet ligger på en aveny i det tjugigaste och dyraste distriktet. Står man där måste man vara tip top. Allys är nog med det. Förfining gäller i hennes business. Utom här i huset, här är det mer improviserat, men så är det ju inga lyxgäster som kommer och bor i våra små gårdsrum.

Myra arbetar också i galleri, det andra som är lite enklare. Myra är från England. Jag tycker det är skönt att ha någon mer från Europa här. Dessutom är Myra bi som jag medan Trooper och Kimi håller sej till kvinnor precis som vår kära miss Allys.

Så med Myra har jag en särskild sorts gemenskap.

Kimi ger sej iväg fräsch som en nyutslagen liten ros. Jag ställer köket i ordning, sätter på en kanna kaffe till så att det ska finnas nytt när Allys kommer ned.

SEPTEMBER-OKTOBER 2009

Trooper ja. Så här möttes vi.

Det var i september, inte ens ett år sedan. Jag tänker på hur hon ställde till en scen på universitetet och pressade den stackars föreläsande professorn om hur odemokratiskt och kvinnofientligt det här landet är inrättat. Hur alla efter hand lämnade föreläsningssalen medan den där lilla kvin-

nan fortfarande eldade på om kvinnofientlighet och förtryck. Till sist gav professorn upp och gick han också. Jag stod kvar. Det var bara vi där. Hon satt bortvänd och tittade mot fönstret. Hon hade en kort svart läderjacka över en blårutig blus och vid röd kjol. Plötsligt märkte jag att hon darrade i hela kroppen. Hon grät. Jag gick fram och la min hand på hennes axel. Hon tittade upp. Tårarna rann sakta nedför hennes kinder.

Jag stod så en stund till hon verkade lugna sej.

– Jag är en idiot, fräste hon. Jag är en idiot som aldrig kan vara tyst.

Jag försökte mej på ett leende.

– Du var bra. Du var tuff, sa jag. Dom behöver höra det, dom är så självbelättna här.

– Dom avskyr mej här på fakulteten, för jag aldrig kan hålla mun. Jag stör. Jag och mina utläggningar stör. Det passar inte här.

Hon torkade sej i ansiktet med avigsidan av handen. Jag räckte henne min näsduk.

– Jag passar inte här.

– Får jag bjuda dej på kaffe? sa jag.

Det blev en drink i baren på hörnet.

Hon sa sitt namn, Trooper Lenroy, och att hon är mexikanska. Men hon har bott i Kalifornien sen hon var liten flicka. Dit kom hon med sin mamma som hade fått jobb på en städfirma. Pappan hade Trooper inget minne av, han hade lämnat hustru och dotter och tagit sig över gränsen till USA för att leta efter arbete när hon inte ens var ett år gammal. Och sen hade han inte hörts av.

Nu var hon trettio och hit hade hon kommit för fyra år sedan med ”en vän” som lockade henne till ”en stad som aldrig går och lägger sej”. Det tyckte Trooper passade henne perfekt.

– Jag är en som vill leva dygnet runt, sa hon.

På dagarna står hon bakom disken i en firma som hyr ut bilar. På kvällarna är hon på universitetet och går på olika kurser. Hon är inte inskriven. Det är ingen som kollar, man kan komma direkt från gatan till föreläsningarna. Hon gör det för att hon vill förstå, säger hon. Förstå världen, samhället, den här stan. Ikväll hade hon slunkit in på kursen i internationell politik med inriktning på Sydamerika, den kurs som jag följer och går på föreläsningar i två kvällar i veckan.

– Och på natten går jag på klubbar. Får stå i nån bar ibland och tjänar lite pengar.

Jag berättade lite om mej. Om min pappa som jag har bott hos ett tag utanför stan. Min pappa som också lämnade mamma och mej när jag var tolv år för att starta om här i Sydamerika. Min pappa som jag ville lära känna på nytt.

Fast det hade inte gått något vidare. Jag skulle bo hos honom och hans nya familj i ett halvår och läsa på universitetet här. Men efter bara några veckor fick jag nog. Särskilt av hans nya fru, inte så väldigt många år äldre än jag, och av mina bortskämda tonåriga halvbröder. Nu bodde jag sen några månader i ett studentrum nere i stan.

Medan vi pratade studerade jag försiktigt hennes ansikte. Hon ser bra ut, söt med ett väldigt personlig utseende. Inte vacker egentligen. Litet men skarpt skuret ansikte, höga kindknotor, tydlig haka och intensiva bruna, nästan svarta ögon. Håret är korpsvart och burrigt men inte långt utan snarare kortklippt. Men hennes hy är ovanligt ljus och ser mjuk ut i kontrast mot allt det skarpa och svarta liksom att hon har en liten men omsorgsfullt målad mörkt röd mun. Hon är smal men välformad, särskilt över baken la jag märke till när vi gick i trappan upp till baren. Hon är nästan huvudet kortare än jag, men jag är ju ganska lång.

Hennes kompromisslösa prat och intensiva utspel fick mej på gott humör. Jag gillar henne, tänkte jag.

Det var strax före midnatt. Vi gick ut på den stimmiga stadsgatan. Trooper kilade in sin arm under min. Trafiken var tät. Staden som aldrig går och lägger sej.

Jag sa:

– Vi kan träffas igen om du vill?

– Ja, i övermorrn. Klockan nio. Samma bar, sa hon snabbt som om hon väntat på frågan.

Vi skiljdes nästan genast. Jag letade upp en buss för att ta mej tillbaka till studenthemmet. När jag gick till sängs kände jag mej ovanligt upprymd.

Jag var lite nervös när jag två dagar senare var på väg till mötet med min nya väninna. Jag hade haft daglektioner och suttit och skrivit på en liten uppsats om köttexportens betydelse runt år nittonhundra och hade haft annat att tänka på hela dagen. Men nu sedan jag varit hemma i studentrummet och fräschat upp mej kände jag mej plötsligt febrig och konstig. Och jag försökte slå bort det för det var ju bara en ny bekantskap som

kanske kunde bli en bra vän här i stan där jag kände mej rätt så ensam och anonym. Jag behöver hitta vänner, sa jag till mej själv, och då måste jag anstränga mej bättre.

Så mindes jag Troopers ansikte, hennes nästan svarta ögon som verkade kunna se rakt igenom en, rakt in i ens huvud och läsa ens tankar. Och jag rös lite när jag tänkte på hennes kinder och hur mjuk den vita huden såg ut att vara.

Jag tog mina snygga vita jeans och en vit blus för jag ville se prydlig ut och så skinnjackan ovanpå det. Det var ju början av september och ingen värme ännu, särskilt på kvällarna kunde det kännas kyligt.

Vi skulle träffas på Facú, ett stort kafé som också var bar och restaurang och ligger alldeles intill fakulteten där jag går på föreläsningar. Det är inte särskilt mysigt och intimt. Träbord med gröna linoleumplattor står i långa rader, det är högt i tak, inga avbalkningar och lysrör sprider ett kallt ljus.

Som vanligt kom jag lite för tidigt. Det var glest med folk i lokalen. Hit brukade många studenter gå men mest på eftermiddagarna då det kunde vara fullt, ekonomer i ena och samhällsvetare i den andra änden av den stora lokalen. Jag hejade på två killar som jag sett på mina föreläsningar men annars var det ingen som jag kände igen.

Jag fick vänta en stund och tog in lite vatten så länge. Trooper kom kvart över nio. Hon var klädd i vita jeans och en vit blus! Så fort vi fick syn på varandra brast vi i skratt. Två vita som snö. Sedan hälsade vi på varann med kindpussar

Hon kom direkt från jobbet och var hungrig sa hon. Även jag tyckte att det var dags att äta något så vi beställde in hamburgare och sallad och rött vin.

Trooper åt glupskt medan hon berättade historier om jobbet på biluthyrningen och skrattade, hon var enda kvinnan bland ett halvdussin karlar och fick ta emot många inviter. Men, sa hon, det har dom ingenting för. Och så fyrade hon av ett brett och svärtytt leende samtidigt som de mörka ögonen verkade vilja borra sej in i mina. Jag vek undan med blicken lite oroligt.

Efteråt gick vi ut i mörkret och promenerade på långa halvtomma stadsgator. Ibland gick vi på kullersten och korsade skenorna från längesen nedlagda spårvägslinjer. Det hade fallit ett lätt vårregn och i asfalten blänkte återskenet av gatlyktornas svaga ljus. Trooper pratade på; om klubbar och barer som hon brukade gå till och där hon fick jobba bakom

disken ibland. Det gav inte mycket pengar men hon lärde känna många människor, förklarade hon.

Gatorna kantades av höga träd. Jakaranda vars ljusblå klasar hängde ner och såg ut som spröda broderier när de lystes upp av lyktorna. Och så lind som doftade sött. Vi gick på måfå och pratade och när vi korsade en av de breda avenyerna tog Trooper min hand som om hon ville skydda mej från trafiken fast inte många bilar var ute. Handen var varm och jag anade starka fingrar. Beröringen var som elektrisk ström, både farlig och upplivande. Jag kramade hennes hand och när vi kommit över alla körbanorna gjorde jag mej fri, lite demonstrativt.

Som avslutning satt vi en stund på ännu ett kafé, jag drack ett glas vin och Trooper vatten. Försökte förklara för henne det här som jag läser, om köttexporten som jag skriver en liten uppsats om. Det blev komiskt och vi skrattar båda. Varför ägna sej åt sånt?

Det började bli sent. Vi bröt upp och hon följde mej till en hållplats och försäkrade att går jag bara på bussen med nummer 38 på skylten så kommer jag rätt. Hon stannade med mej och efter ett par minuter dök en grön och vit buss i hög hastighet upp på gatan. Den tvärnitade vid hållplatsen. Jag tog ett snabbt farväl av Trooper. ”Vi ses igen!”

I stället för kindpussarna kysste hon mej mitt på munnen.

Förvirrad tumlade jag ner på ett säte när bussen startade med ett ryck.

Det blev flera sådana kvällar med Trooper. Ibland sågs vi efter kvällsföreläsningen, ibland hade vi stämt träff tidigare på kvällen. Vi promenerade på avenyerna, tittade på båtarna i hamnens dockor och på det glittrande folket på restaurangerna i de uppsnyggade hamnmagasinen. När dagsljuset dog bort satt vi ofta på kafé på en trottoar vid en öppen plats, en stor park med glest planterade träd. Vi talade om universitetet, om våra kurser, om folk vi mötte på fakulteten.

Ofta tog hon min hand, särskilt när hon blev impulsiv och talade snabbt om något viktigt. Liksom när vi halvspringande passerade de breda bullriga avenyerna. Jag tyckte om det.

Det var något intimt i hennes sätt emot mej men jag kan inte säga att det var något som brydde mej.

Nu, efteråt, har Trooper sagt att hon verkligen lade an på mej från första stund. Stötte på mej.

– Men du Yulia, du fattade ingenting. Absolut *ingenting*.

Så flinar hon.

Då säger jag att jag visst fattade men inte vad det betydde för mej. Vad det skulle komma att innebära för min egen del.

– Nej nej, *ingenting*, insisterar hon.

Det var en av de sista dagarna i september och värmen hade kommit. På dagen hade det varit nära trettio grader och alla människor man mötte var chockade och ville bara plocka av sej kläderna. Männerna knäppte upp i halsen och slängde kavajerna över axeln, kvinnorna blottade armar och ben.

Vi träffades på en liten italiensk restaurang inne på en bakgård som Trooper hade hört om. Kvällen var ljummen och vi drack gin och tonic och sen åt vi spagetti och tog in en flaska rödvin. Det var fullt med unga par vid borden runt omkring oss. Romantiken låg som ett dis över gården. Nu är vi som Lady och Lufsen i julaftonsfilmen tänkte jag över spagettin. Och det är inte jag som är Lufsen.

Det säger jag till Trooper men hon känner inte till någon Kalle Anka på julafton. Konstigt.

Fast ingen kom och sjöng och spelade dragspel och Trooper hade svårt att få fatt i spagettitrådarna med gaffeln. Vi skojade om det och sen tog Trooper min hand under bordet och la på sitt jeansklädda knä. Allt medan hon berättade ännu en historia om några vänner i Kalifornien som hade haft svårt att få till det med kärleken. Hon var en bra historieberättare. Jag skrattade och lät handen vila kvar på hennes knä.

Som vanligt gick vi en promenad efteråt. Mörkret hade sänkt sej över staden och trafiken och trottoarernas människoströmmar hade avtagit. Folk hade satt sej till sena middagar. Vi tittade i skyltfönster, det var fullt av småbutiker med billiga kläder i de här kvarteren och vi var ganska upprymda. Då och då fattade vi varandras händer.

Känslan bara kom helt plötsligt. Det började surra både i magen och i huvudet på mej som om jag hade en bisvärm därinne. Jag kände upphetsning och jag kände tvekan. Men vad jag tvekade inför, det kunde jag inte riktigt förklara för mej själv. Men med henne vid min sida hand i hand blev jag nästan yr.

Det blev en bar till och mera vin och sen ännu en kort promenad och plötsligt stod vi utanför en port i ett smalt men rätt högt hus på en gata med trånga trottoarer alldeles intill de nedgångna universitetsbyggnaderna.

– Här bor jag, sa Trooper. Kommer du med upp?

En stund senare drack vi whisky hemma i Troopers lilla lägenhet. Vi skålade och vi pratade i mun på varandra om politik, om universitetet, om kläder som vi sett, om barer.

Whiskyn var stark och vi skrattade mycket, vi började bli lite fulla.

– Tycker du om att dansa Yulia?

Trooper for upp och satte på musik och började hoppa omkring barfota samtidigt som hon gjorde roliga miner åt mej. Jag skrattade och spillde ut whisky på mej och hoppade upp på golvet jag också och löste upp hästsvansen och dansade runt så mitt ljusa hår flög åt alla håll. Och Trooper drog av sej blusen och jag tänkte "ah va fan" och följde hennes exempel och slängde min whiskyfläckade på en stol och så dansade vi runt och skattade och skrek. Tills hon kastade sej ner på knä och tryckte ansikte mot min mage och jag flätade in fingrarna i hennes hår och tiden stannade upp.

Och hon sa:

– Jag är en sån som är med kvinnor. Skrämmer jag dej? Skrämmer jag dej när jag säger att jag vill vara med dej?

Vi var båda helt stilla. Jag hade händerna om hennes huvud, i hennes hår som var kraftigt och strävt mot mina fingrar. Hon hade lyft upp sitt ansikte. För en stund möttes våra blickar. Det heter ju att man kan drunkna i någons ögon. Jag bara drogs ner i hennes mörka djupa brunnar till pupiller. Sen vek jag av med blicken. Jag sjönk ned på knä jag också. För en sekund tänkte jag att jag kanske borde vara rädd för Trooper. Jag kände henne ju knappt och nog verkade hon rätt oberäknelig.

Men jag slog bort det och sa:

– Okej, jag är rädd. Men inte för dej Trooper. Du skrämmer mej inte.

Hon såg frågande ut.

– Rädd för att hamna i ett förhållande, fortsatte jag. Hamna i ett krångligt förhållande i en stad där jag inte hör hemma och som jag inte kommer att stanna i.

– Krångligt. Menar du att vara med en kvinna? sa hon lågt.

– Nej. Jo. Nej inte så. Men det här går bara för fort för mej.

Jag kom på fötter igen och gick och satte mej vid bordet. Hållde upp lite mer whisky i mitt glas.

Trooper satt kvar på knä på golvet. Hon såg på mej.

Jag försökte tänka. Jag är ju alltid så logisk. Ska jag gå nu? Säga "hej, vi ses, träffar dej gärna igen, men det går för fort just nu".

Det var alternativ ett. Vad var alternativ två?

Trooper hade stigit upp från golvet och startat musikspelaren. En tung varm musikslinga omfamnade mej.

– Det är Brahms, sa hon utan att jag frågade.

Alternativ två? Jag tänkte på Lina, min bästis för länge sen och hur vi låg och kramades i hennes säng. Var vi fjorton eller femton?

Så var det resan till Kanarieöarna för tio år sen med Eva som var lesbisk och som lärde mej så många knep.

Sen kom jag att tänka på Chris på jobbet och hennes vackra Norah på personalfesten.

Och sen ensamheten, varför alltid gå min väg, välja att vara ensam som jag gjort nu i, ja hur många år. Alltid säga nej. Alltid ensam.

Alternativ 2? Brahms?

Så reser jag mej från stolen och sveper whiskyn. Jag darrar i kroppen men benen går som av sej själva bort till Troopers säng.

Hon följer mej med ögonen. Jag klär av mej allt och kryper ner under täcket. Jag tittar inte åt Troopers håll men jag vet att hon följer mej intensivt med blicken.

Ljudlöst kommer hon och glider ner i sängen bakom mej och lägger armarna om mej. Sängen är så smal och vi ligger tätt tätt. Hon kysser försiktigt min nacke och skjuter in ett ben mellan mina. Så ligger vi stilla, länge, bara hennes andetag i min nacke och hennes händer som sakta cirklar över mina bröst. Jag tänker inte alls och min kropp slappnar långsamt av. Det går en evighet Sen vänder jag mej om på rygg och Trooper kommer ovanpå. Vi kysser varann, det vill säga hon kysser mej sakta och intensivt. Innerligt. Det känns bra nu. Jag håller ena handen om hennes nacke och med den andra trevar jag över hennes svala rumpa. Hennes lår tränger sej in mellan mina ben och då svarar jag och pressar mej upp mot henne.

Och lite senare blir vi allt vildare. Jag på rygg, Trooper ovanpå, och hennes mun nafsar och hennes tänder biter mej i läppen medan hennes fingrar kommer in i mej. Och med den andra handen fattar hon om min och kramar den hårt när det går för mej.

Klockan var kanske sju då Troopers telefon väckte oss. Hon hoppade hastigt upp ur sängen, genast klarvaken och tog mobilen, tittade på den

och tecknade sedan häftigt åt mej att jag måste vara tyst.

– Ja? svarade hon sen.

Det blev ett kort samtal och Trooper svarade bara med ja eller nej och hummanden och avslutade med ett lågt: ”Kommer!”

Hon tecknade år mej att stiga upp, sa att hon hade bråttom och började klä på sej. Inte ett ord om samtalet.

Jag var trött i hela kroppen och hade huvudvärk och var inte så fräsch efter whiskyn och natten. Lite chockad också över mej själv, över vad som hade hänt, att det hade gått så fort, att jag hade vågat, att jag hade tyckt om det.

Blaskade lite vatten i ansiktet och snyggade till mej så gott det gick, håret var i ett enda trassel. Men det fick se ut som det gjorde. Några minuter senare stod vi nere på gatan utanför hennes port. Jag försökte kyssa henne på kinden men hon vände sej bort. All kärlek från i natt var som bortbläst.

– Vi ses igen? sa jag.

– Ge mej din telefon!

Jag gav henne den och hon knappade in ett nummer. Sen såg hon mej i ögonen kort och gav mej ett snabbt leende.

– Måste iväg, sa hon, och satte fart över gatan och runt ett hörn, och jag stod kvar med telefonen i handen och tittade häpen och övergiven efter den borttrippande lilla gestalten.

Sen tittade jag ned i telefonen, öppnade adressboken och letade upp hennes notering. Det stod ”fuckashell” och så ett tiosiffrigt nummer.

Trooper!

Det var så det började.

*

Efter de första upphetsande mötena fortsatte vi att träffas. Det tog inte lång tid förrän vi var som ett par. Trooper och Yulia. Yulia och Trooper. Yuliatrooper. Yu & Troo.

– Hej Yu!

– Hej Troo!

Obeskrivligt roligt.

Trooper kom till föreläsningarna ganska ofta och det hände om och om igen att hon hamnade i meningsutbyten med professorerna och de

andra föreläsarna. Jag tyckte att hon var modig som stack ut så och vågade prata och opponera i den mansdominerade församlingen.

Efteråt tog hon med mej på barer och klubbar. Nu fick jag lära känna en helt ny sida av den här stan. Vi festade och dansade och Trooper kände massor av människor i nattlivet i San Tomas. Vi gick på ställen jag aldrig trott att jag skulle få se från insidan. Klubbar med dunkelt belysta inre rum där snygga kvinnor i läderbyxor gick loss med piskor på muskulösa grabbar.

Det där var inte Troopers grej förstod jag men hon hade många vänner här. Hon presenterade mej till höger och vänster och många ville dansa med mej, både kvinnor och män. Med mitt långa ljusa hår och mina nästan en och åttio väckte jag förstås uppmärksamhet. Jag lyste som en fyr där i dunklet.

Och medan jag dansade den ena tryckaren efter den andra – med folk som gärna tryckte sej emot både här och där – så hade jag alltid ett öga för Trooper som satt vid bardisken i färd med att prata politik eller sex eller könsroller med andra lika diskussionslystna som, liksom Trooper, viftande underströk sina argument med båda händerna. Och mellan danserna kunde hon plötsligt ropa ”Hej Yu” och det var alltid fyra, fem på dansgolvet som vände sej om och det tyckte vi var hejdlöst roligt. Och jag ropade ”Hej Troo” och så skrattade vi och jag kom och slog armarna om henne och blåste henne i nacken eller så satte jag mej gränsle i hennes knä så vi kunde kyssas.

Men vi stannade aldrig till gryningen på de där ställena utan vid trefyratiden blev det en taxi hem till Troopers lilla lya bakom gamla universitetet. Och i taxin brukade Trooper viska i mitt öra vad hon tänkte göra med mej när vi kom hem. Och jag gömde ansiktet i hennes hår och andades in hennes doft. Hon hade en parfym som påminde mej om en krukväxt vi hade en gång hemma hos mamma – Doktor Västerlunds hälsoblomma tror jag den hette som doftade av kryddor och citrus.

Sen kramades och kysstes och trängdes vi i hennes lilla säng och jag övade upp mina sexuella färdigheter.

– Din tunga blir bara bättre och bättre, tyckte Trooper.

Och själv hade jag aldrig förr haft det så skönt som när hennes fingrar trängde in och cirklade runt.

– Kom baby. Kom.

Och som jag kom.

Efteråt kunde jag ligga och titta på henne.

Naken såg hon blek och sårbar ut med sina späda axlar. Och hon kröp ner under täcket som om hon måste dölja sin passionerade kraft.

Hon är nästan huvudet kortare än jag. Men det är inget jag tänker på när vi ligger ner.

Ja, vår relation utvecklades hastigt. Men det skedde verkligen inte utan mycket grubbel från min sida. Jag har visst varit tillsammans med kvinnor förut, eller i alla fall haft sex. Har inte funderat på det tidigare men okej, jag är väl bi.

Men att ha sällskap. För det var vad det här med Trooper började se ut som. Det var ändå ett nytt stort steg. Det är inte många som känner mej i den här stan så det underlättar ju eftersom jag inte behöver förklara för alla gamla vänner att jag så att säga har bytt sida.

Trooper sov aldrig mer än två timmar de där nätterna. Klockan åtta var hon uppe, drack ett glas juice, kysste mej på kinderna och så snabbt iväg till jobbet på biluthyrningen. Hur mycket vi än hade hållit igång med det ena och det andra under natten så var hon genast fylld av energi när hon klev ur sängen. Hon drack inte mycket alkohol när vi var ute och det var väl en förklaring, men hon verkade inte heller vara beroende av sömn som andra människor.

Efter några gånger tyckte Trooper det var onödigt att riva upp mej när hon skulle iväg. Så jag fick ha den lilla sängen för mej själv och sova i ett par timmar till.

Vid de tillfällena kunde jag ta det lugnt och jag blev snabbt hemmastadd i den lilla lägenheten. Eller lägenhet var mycket sagt. Man kom från ytterdörren rakt in i rummet som var kanske fyra gånger fem meter. Sängen stod i en liten alkov till höger med ett rött sammetsliknande förhänge. Trooper brukade aldrig bädda men jag slätade alltid till lakan och täcken när jag stigit upp. Jag till och med letade upp nya lakan och bytte i sängen ibland eftersom det syntes pinsamt väl vad som hade försiggått i den.

På motsatta sidan av rummet låg kokvrån, minimal, in genom en öppen dörr till en kort diskbänk och ett par gasplattor, några skåp och en kyl som var så stor att jag undrade hur den hade kommit in i det trånga utrymmet. I kokvrån fanns en dörr som ledde in i ett efter omständigheterna förvånansvärt stort badrum med dusch.

Längst fram i rummet, mitt emot ytterdörren var det ett brett tvådelat fönster med skjutbara rutor och med en spjäljalusi av metall på utsidan

som man med lite svårighet kunde hissa upp och ned. Trooper hade den mest nere för gardinerna var små, tunna och vita och hindrade inte insynen från huset mitt emot som bara var tjugo meter bort. Lägenheten låg tre trappor upp men nedanför oss fanns ingen gård utan ett tak helt nära. Där under låg köket till en restaurang i bottenvåningen och det luktade ibland från spisarna, särskilt när jag steg upp framåt tio, halv elva och kockarna hade börjat förbereda för lunchrusningen.

Mitt i rummet stod ett litet kvadratisk bord med två stolar, och på bordet lite böcker och tidningar. Här intogs nog inga måltider. Och ville man ha det bekvämt fick man sitta i sängen.

Jag snokade inte direkt runt bland Troopers saker. Men det berodde nog mest på att det inte fanns mycket där: Ett klädskap med en kappa och några kjolar, en byrå med strumpor och underkläder. Påfallande rent från privatsaker som sa något personligt om lägenhetsinnehavaren. Om man inte räknade affischen med Che Guevara på väggen. Men han kunde ju hänga på de mest oväntade ställen. Kylan var tom så när som på ett par konservburkar och lite öl och läsk. Det enda som det var gott om var de små flaskorna med apelsinjuice som utgjorde Troopers enda frukost. På diskbänken var tomma pizzakartonger staplade.

Inte heller badrummet rörde så mycket personligt. Det var de vanliga krämerna, lite smink, rakhylvorna och så Troopers parfym, syrlig med en len sötma. Ändå dröjde jag mej gärna kvar där, svepte in mej i hennes duschhandduk, sökte avtrycket av hennes kropp och drog i mej det av hennes doft som fanns kvar.

Men att leta i köket efter något att äta var alltså meningslöst och jag vande mej vid att efter duschen plocka ihop mina saker och gå ned till kaféet längre bort i kvarteret där man kunde få både starkt kaffe, rostat bröd med ost och skinka och en torr liten croissant med marmelad.

Det verkade som om Trooper egentligen bodde någon annanstans. Och när jag frågade så medgav hon det men berättade aldrig något mer om hur hon levde mellan våra träffar förutom om sitt jobb på biluthyrningen.

Kunde förstås inte låta bli att undra om hon hade ett förhållande någonstans. Vi träffades till exempel aldrig på helgerna. Lördag och söndag kom aldrig på tal. Kanske levde hon med någon och var hemma och åt söndagsmiddag? En man eller kvinna som hon bedrog med mej en eller två nätter i veckan. Ett konstigt förhållande i så fall, men Trooper var ju inte som andra.